

זאת הסכמת עמ"ר מרד הנאון א"א שליט"א
אור יקרות. אמרות טהורות. אשר שרטטו וכתבו
 צלדיו הכיתר צמות השכל והרצון, קדושים מצטן
 ומכריון, הלא הם הרב הפי שחפץ בעילוס שמו והרבי"ג
 המופלא, וכבוד כי מלא קש"ת רב כהנא ר' חיותא
 בכהן שליט"א אשר אור תורתם הופיע על האר"ש והררי
 איון ומלאה האר"ש מכבודם. צפסק להלכה ולמעשה
 אשר עשה ידם על אודות צהור מעם השוקד על לימודו
 צנפ"ת ובמקרה ובמשנה משודו קטן עד הגיעו לעשרים
 שנה (כי יוסף לו עוד רבות בשנים דשנים ורעננים על
 החורב ועל העבודה כתאות לדיק כי טוב ואין טוב
 אלא תורה) ובכן עת הזמיר הגיע רוח קדוש החנוץ
 צו. להקפיד עוד ידו ליכנס צארכיות החיים ולאכול
 מפריה פרי עץ החיים, ולשוט צעמקי הים הגדול ולשאוב
 ממקור מים חיים מי הצריכה בעליונה יזל מים מדליו
 ולדפוק יום יום על דלתו ושערי ויכילי רציו הקדוש
 באר"י החי זיע"א ותלמידו הגדול רציו חיים ויטאל
 זיע"א וממזרח שמש" (רציו החסיד רב שר שלום מזרחי
 זיע"א) עד מצואו מכולל שם ה': והרצנים טובים השנים
 שליט"א עלתה הסכמתם בחלקות אשר השיחו למו,
 צנימוקס וטעמם שהרשות נחונה ליכנס בשערי המלך
 באר"י זיע"א. ולהגדיל התורה וההכמה והצננה, וכו'
 (אשר החתמה) 1234567
 דעתם דעת עליון :

אמנם יען וציון הרצנים טובים השנים יא"ו מיראי
 הוראה ומרוב ענותנותם קיימו מלות שלוח בקן אשר
 קנו צקן קולמוסם הטהור המשוכלל צנימוקס ליה"ק
 חכם בני ואור עיני הרב וכו' המפורסם חידושי תורתו
 אשר שם הם יעלה הסכמתו צלדיו הכיתר ולא לאקור
 אוסר כמלא ובמקדם כי אין הדבר שוב לכל נפש לדיק
 כי לכל עת וזמן ואין הזמנים שוים ואין לדין אלא מה
 שעיניו רואות לטובם ולאות ויהי עם השופט כי
 חלקים לצאות :

והנה כי נצב עליו על ראש לדיק בני הרב יא"ו
 ובחיו אשר האליל אליו האריך והרחיב צנועם
 אמריו כי נעיומו מדברי קודש חולצו דבר המלך רציו
 האר"י ז"ל כי עפ"י שנים (זכר ונקבה) יקום דבר, דבר
 ולא חלי דבר כי בן דבר המלך ודחו, ואזי צתורת ה'
 חפלו ותורתו אך אמנם יען כי בקרב ימים אחדים
 יחדיו יהיו תמים עם משודכתו כרי פת צסלו ושלאן
 ערוך לפניו חי לזאת צוא יצוא צרינה על התורה ועל
 העבודה צהלנע לכת צתאות לדיקים אך טוב.

אך אמנם אמרי שלום כי יש לו ליזכר מאד מאד כי
 לא יעלה על לב חכם שום מחשבת פיגול ופיסול
 שום דמיון גשמי צנינוי חזווגים ופרלופים ממש וכלים
 ומדות כ"א יהיה צלב תמים אשר הכל המה אורות
 רוחניים אשר אין צדק תפיסה ושום השגה כלל ועיקר
 כי הכל לשכך ארון שומעת שנוכל להוציא מפיו הדברים
 הסתומים והרמים התלויים בגצבי מרומים ואין לכל
 אדם כרשות נחונה לו ליכנס לפני ולפנים כ"א האדם
 השלם צמדות וצמעים אשר רוח הצריות נוחה המינו
 צכל מכל כל כי לאינו וראינה כמה אסרה לנו התורה
 הקדושה ליכנס לעצודת צהמ"ק הקצן קודם שישתלם
 צדעתו והכבדים דוחים אותו עד שיביה צן עשרים
 שנה כדאיתא צמי חולין דכ"ד ע"צ ופסקו הר"מ צמ"ל
 צבי כלי המקדש פ"ה יצו"ש וגם זאת מלאנו צשני צני
 אחרן נדב ואצרכו שפענשו צעצור ג"כ שלא הי"ל נשים
 כדאיתא צמד"ר הנה כ"ז צעצודת הקודש אשר עין ראחם
 צמקדש מעט הגשמי של עולם הזה מעשה ידי אדם שנאי
 ועשו לי מקדש הנה צהקרבנות לפני ה' ותלא אש ותאכל
 אותם על אשר לא נשאו נשים וגם גדולה מזאת כי

הרמז"ל שם גם צכ"ג שלא ניתן לו רשות לזכנס לפני
 ולפנים ציוכ"כ כ"א ד' פעמים ואם נכנס פעם ה' חייב
 מיתח וכ"כ למה כ"א צהכרה יאללנו לומר מפני צבוד
 שמים שלא יסחכל צעין הגשמי ועין השכל צשני הכרובים
 כרובי הקודש אשר המה כמעט ולויות זכר ונקבה
 המעורים זע"ז ויעלה על לבו טינה כי תרי סרסורי צצורה
 עינא וליצא ויצוא לידי מחשבת פיגול כידוע דמחשבת
 מועלת למעול מעל צבי ולזאת מי שילא מצבול צזוי
 וחואר אמרי קודם המקובלים מר"י ועד אח" אשר צאו
 דצריהם דצרי חלקים חיים העומדים צרומו של עולם
 בגצבי מרומים הסתומים ונעלמים מעין כל המחיתוסים
 צשם כלים וללמים ומוחין ואורות צצחי אח" צצחי ופצ"פ
 חווגים ופרי צזין צווגא דשלים ודלא שלים אשר מלאה
 האר"ש ארשיות החיים והשלום, אשר זאת תורת העולה
 על דל שפתי צחוי, צכל שורה ושורה אס חיו עדין דעתו
 קצרה צצחי מוחין דקטנות אצי הקלי" ים לבס צו
 אחיצה ויניקה ואין ספק שיעלה איזה מחשבת אשר
 לא טכורה וילא שכרו צהפסדו וענוש יענש צ"מ ל"א,
 וגם נודע שכל מה שיעשה קיגופים ותיקונים צימי
 צחרותו לא עשה כלום ולשוא לרף לורף עד כ"א א"ס
 ואשה שזכו שכינה שרויה צנייהם ואם לאו לא כועילו
 חכמים צחקתם, וזה ירמוז עץ חיים תאור צאה יראה
 כי ע"י הלימוד צע"ה של ר' האר"י זיע"א ועדיין לא
 הגיע להוראה, צהשלמת דעתו וצגוף שלם אצי חיו תאור
 צאה וכו' עוד ירמוז ציחם שם תורת הקבלה אס עדין
 לא ראו צודאי אשר יכשל למראית עיניו עין השכל
 ורעיוניו להגשים צלימודיו אצי חיו יחשב לו כאילו
 נואף צ"מ חושבנא דדין (נואף) כחושבנא דדין (קבלה)
 גי קל"ז צ"פ קל"ז גי' רע"ד עם כללותם יהיו צגי
 רע"ה יראה שאז יתבפר כחומר חותם העוב לרע"ה,
 וגם עם כללות דכללות גי' עור שישנו צאזכרה ולפני
 עור לא ת"מ, וצעצור זאת אזהרה יתירה שמענו מפי
 קדוש רציו מהר"פ זיע"א כי אין ראוי ליכנס צקודש
 לימוד הקבלה עד שיביה צן כ' שיושלם צדעתו וכדמליו
 צצן יורש שאין ממכרו ממכר צנכסי אציו וגם צעיני
 כרוחני אשר צני אחרן זאלו חיו צנכסי עצודת צהמ"ק
 הראויים לאציהם נענשו וככתוב שם צמד"ר וגם צעצור
 ג"כ שלא היו צצחי גוף שלם ולכן דכוחה צלימוד
 הקבלה עד שישתלם גם צגופו א"ס ואשה שזכו שכינה
 שרויה צנייהם ואז ראו, לעצודת צמעשה ודיצור חס
 השלימות היא מחוייבת צכל עת חזמן צלתי שום חילוק
 מן המאחר אל המוקדם כלל וכלל חס הגלע"ד דבר
 פשוט וצבור לעין כל חכם לב, נאם החי צכבוד רב
 הראוי לשני לנטרות הזכר הרב וכו' חכם צני וכו"ג מכרח"ך
 ואחו עמו וכהפ"י שליט"א צכא"ר וצעתורת החיים והשלום

בלעיר **שדום הדאיה** ס"ט

סי' ב'

שאלה כי ה' ז"ל צע"ה ש' הכללים פ"צ ח"ל ועוד
 ט"א כי להיות עתה קודם התיקון נקי המלכות
 צמקום רישא דא"א שלאחר התיקון לכך יש כח ע"י
 חפלייתו ומע"ס להעלותה למקומה שהיתה שם צתחי
 ע"כ והנה ה' יפה עשה ז"ל שם כי ע"ז ח"ל וקי' שמשולם
 קודם התיקון לא היתה המ' צמקום ראש אריך וכו'
 ואפשר שכוונת רציו ז"ל שנועד כי כשילא הכתר דנקודים
 היו כל האורות כלולים בכתר וא"כ נמלא שהיתה המ'
 צמקום ראש אריך אלא שצ"ע כיצן מלינו שעולה המ'
 צמקום ראש אריך הלא אפי' צעליית חפלת מנחה של
 שבת

עולה חלל ז"ל לצדו וכו' עכ"ל ושם בהגהות וביאורים
 ליון לה' ש"ס ז"ל ש' דבש' השנייה פ"ג ופ"ד מצו' דכרת
 דאריך נתפשט עד הכ"ח ושם עולה המ"ו ע"ז דבש
 מתורץ ק"י היפ"ש יע"ש ונא להודיענו דעתו צדק ושכמ"ה
תשובה (א) אמת יהגה חכי כי דברי ה' יפ"ש ז"ל
 הניל כבר עמדתי עליהם מה רבות בשנים
 כי אחרי נפ"ר לא ידענא מאי ק"ל על קודם התיקון
 כי הלא שם סמוך ונ"י כי רז"ל ח"ל ובהתפשטותם צ"א
 הם מתקנים בתח"י בגלגלתא ז"ת וסומנם ג"ט קרי"ע פ"ח
 וכו' ואלו הז"ת נתפשטו עד מקום אשר היו נקודות
 המאנין תצירין מתח"י עכ"ל, הרי מצוה א"ך היתה
 נק"י המ' קודם התיקון במקום ראש אריך שלאחר התיקון
 דכנה הז"ת אלו שזכר הכ"ח הם ז"ת גולגלתא דאריך
 ועליהם כי נתפשטו אחר התיקון עד מקום אשר היו
 המאנין תצירין מתח"י קודם התיקון ומסתמות דבריו
 מפ"י ואלא להתפשטו גם עד מקום נק"י המ' שהיה
 בכלל המאנין תצירין אשר זכר, הרי דנק"י המ' קודם
 התיקון היתה במקום ראש אריך שלאחר התיקון כשנתפשטו
 ז"ת גולגלתא דיליה

(ב) גם מ"ש לתרץ עפ"י מה שנודע כי כשיצא הכתר
 דנקודים היו כל האורות כלולים בכתר (ע"י
 ש' השנייה פ"ו) וא"כ נמצא שהיתה המ' במקום ראש
 אריך ע"כ ובענין זה ת"י הש"ס ז"ל (בש' הכללים ובש'
 הה"ק דג"ל ע"ד) עפ"י ד' ב' צ"ה השנייה פ"ג הניל ל"ז
 להבין א"ך נח"ל צד דברי מדברי רז"ל ש' צוה"ל
 במקום ראש אריך מצ"י דכוונתו לומר דבעת שהיתה נק"י
 המ' במקום ראש אריך אז לא היה אריך שם אלא מקום
 שהיה עתיד להתפשט רישא דאריך אחר התיקון היתה
 המ' שם קודם התיקון ומעתה מה ענין זה לכל הכ"י,
 דכל הכ"י מיירי באופן שאריך והמ' יחד כלולים במק"י
 ואין זה ענין לדברי רז"ל כאן גם זאת דלפי דבריהם
 לא היו במקום ח"א שלאחר התיקון אלא אדרבה בדבר
 להפך דהמ' היה במקום ח"א שקודם התיקון דליאית
 הנקודים והשנייה היא קודם התיקון ולהשמן ששון ז"ל
 ק"ל עוד דאבתי לא תיקון כלום לק"י היפ"ש ה' דמנוס
 לא מלינו שום עליה לנוק' צ"א כי ע"ש

(ג) הן אמת כי בעיקר דברי רז"ל הניל באומרו ואלו
 הז"ת נתפשטו עד מקום אשר היו המאנין
 תצירין בתח"י וכו' ראיתי להיפ"ש ז"ל שם אות ה'
 ש' לפרש וז"ל וכיון שה"י ת"ד דח"א נתפשטו עד
 טיבורא דלצא נמצא מ"ד זה שגם אלו התקונין נתפשטו עד
 מקום אשר היו המאנין תצירין בתח"י ובענין ענין צ"ה
 רפ"ח פ"ג וכו' ומקום של ז"מ קודם התיקון היה מתחיל
 במקום שהוא עתה אחר התיקון דעת דח"א וה"י ת"ד
 מתפשטים עתה עד טיבורא דליצא דיליה נמצא התפשט עד
 מקום אשר היו המאנין תצירין בתח"י ור"ל שלכן יש
 כח צ"א השתא לעלות עד דיקנא קדישא דח"א וכו'
 עכ"ל והנה שם צ"ה רפ"ח כי רז"ל להדיא כי נוק' דח"א
 לא זזה ממקומה ונשארה במקומה הרא' מלבשת את
 המ' דח"א ורק צ"א הוא שהיה קודם התיקון מתחיל
 מן הדעת דח"א כמ"ש צ"ה הפרלופין ש' ל' פ"ג וכמ"ש
 בהגהות השמ"ש שם צ"ה ג' ע"ש ומעתה ע"כ לומר
 דמ"ש רז"ל ואלו הז"ת נתפשטו עד מקום אשר היו
 המאנין תצירין מתח"י כוונתו דוקא על ז"א שהוא מתחיל
 מן הדעת דח"א וכמ"ש היפ"ש הניל דכיון שהם מתפשטים
 עד טיבורא דלצא נמצא שנתפשטו עד מקום שהיה ז"א
 בתח"י א"ך עד מקום המ' ח"א לומר כי המ' לא זזה
 ממקומה שהיה מלבשת רק על מ' דח"א כניל וא"כ
 לכאוריה דחזרה ק"י היפ"ש ז"ל הניל למקומה כמובן;
ד) האמנם לבי דייקין פורחא חזיון דלקימ דכנה

שם צ"ה ל' פ"ג כי רז"ל ח"ל פרנץ של המלכות ח"ן
 פחות משיעור זה בסוד וירא וכו' צ"ה צדקה וכו' שם
 שלשה עדרי ל"ן רוצ"ם עליה שהם נכ"י וכו' ע"כ
 ושם בהגהות השמ"ש מצ"י ש' כלצת הפ"י ש' רז"ל
 צ"י זה הוא מיירי קודם התיקון ע"ש נמצא דגם קודם
 התיקון היתה המ' לא פחות מנכ"י וכבר נודע כי כתר
 דנק"י הוא חונה ע"ג הכ"י ומתחיל מתח"י דח"א או
 מתח"י ת"ח דח"א ע"י ש' ל"ח פ"ג יע"ש ומאחר שח"י
 דח"א היתה מלבשת על מ' דח"א שגם היא שיעור
 קומתה נכ"י א"כ נמצא שראש המ' קודם התיקון במקום
 ראש ח"א שלאחר התיקון דכיונו כשנתפשטו י"ג ת"ד
 דח"א עד טיבורא דלצא שהרי ראש ה' חונה למעלה
 מטיבורא דלצא כמדובר וא"ך אם נאמר דקודם התיקון לא
 היתה בצובה יותר מנכ"י מ"מ מאחר דטיבורא דלצא
 אשר צו מנצחים י"ג ת"ד דח"א הוא חונה ע"ג הכ"י
 נקרי שפיר במקום רישא דח"א ר"ל סמוך ונראה לרישא
 דח"א שם סמוכים ותכופים ז"ל

(ה) **אז"ל** דמ"מ ק"י היפ"ש ה' אבתי קשיא דלא
 מלינו שפולה המ' במקום ראש ח"א ונל"ש
 שיוצן עם מ"ש ה' ז"ל צ"ה ל"י פ"ח כי לעת"ל תתעלה
 המ' במדרגה ה' שיהיו צ' מלכים משתמשים בכתר אחד
 יע"ש וע"י לה' אור היר"ה ז"ל צ"ה פעלים ח"א צקוד
 ישרים ק"י י"ז ש' ח"ל חמ"ס לריך שח"ה כי מה
 שקלל אדכ"ר וכן מה שקללו הצ"ח אחריו כ"א
 צפ"ט אין תיקון שלהם נשלים כולו קודם ציאת המשיח
 אלא ישר תלקים ונחיותה כרצ"ה שם נתקנים
 אחר ציאת המשיח מאחר כי אחר ציאת המשיח
 עדין המלות נוכחין כמפשטם צללו מחבור וכן
 יש ג"כ בקרבת קרבות הכתובים בתורה ומוכרת
 שללורך התיקון של הנשמות הם נעשים וגם מוכרת
 שישאר הלה"ר עדן בעולה ויש שבר ועונש וכו'
 עכ"ל ועפ"י ד' ז"ל לא לנו ללמוד וללמד כי מ"ש
 רז"ל כי לעת"ל תתעלה המ' צקוד צ' מלכים משתמשים
 בכתר אחד כיוון ע"י המלות ומע"ט הכוכבים ג"כ צאתו
 זמן ומעתה שפיר יש לפרש דברי רז"ל כאן צ"ה טעמים
 הניל דקאי ג"כ על הזמן שאחר ציאת המשיח דיש ג"כ
 שבר ועונש ומלות ומע"ט ושפיר ז"ל במאמרו לכן יש
 כח בתפ"י ומע"ט להעלותה למקומה שהיתה שם בתח"י
 דר"ל בכל משך זמני תפלותינו ומע"ט מעתה ועד
 עולם גם אחר ציאת המשיח עד שתהיה המ' לא במדרגה
 ה' שיהיו צ' מלכים משתמשים בכתר אחד שגם המ' תתעלה
 בדיקנא דח"א דוגמת ז"א וע"ע צ"ה ש' ש' ש' ש' ש'
 על אזה"ה ש' הכתובים פ"ג אות י"ג מה שהאריך צ"ה
 ומשם צ"ה

(ו) **וע"י** וצ"ה יתורלו ה' הכ"י דהיפ"ש ז"ל וכו'
 דמ"ש רז"ל נק"י המ' במקום ראש ח"א
 שלאחר התיקון וכו' אין הכוונה על פ"י המ' ממש אלא
 ר"ל על הז"מ דכל פרט מה' נקודות שבהם היתה השנייה
 כידוע והוא ע"ד מ"ש צקוד ואלו הז"ת נתפשטו עד
 מקום אשר היו המאנין תצירין מתח"י דפ"י היפ"ש שם
 דקאי על הז"א שהיה קודם התיקון במקום שהוא עתה
 אחר התיקון דעת דח"א כניל ולפ"י ק"י היפ"ש ל"ק
 מעיקרא כלל כמובן ואפשר שזו היתה כוונת היפ"ש ג"כ
 באומרו שם צ"ה ר"ל שלכן יש כח צ"א השתא
 אחר התיקון להעלות עד דיקנא קדישא דח"א וכו' ע"כ
 דלכאוריה אין זה ענין לדברי הכ"ח ז"ל כאן באמנם ל"ל
 דכיון צ"ה לייצג דברי רז"ל הרא' ממש שהק' עליהם
 שם צ"ה ג'

(ז) **אחרי** זמן רב ראיתי למכרחי ז"ל בדחושי חפ"י
 צ"ה סוף דרוש ה' ש' ח"ל עוד טעם מלורף
 לה